

Cine este deasupra legii morale?

27 februarie 2006

Gili Cârstea

Nu cred că există religie sau popor care să afirme că dumnezeul lor este nedrept, vicios sau nelegiuit. Orice zeu este sfânt, corect, drept și fără vină. Indiferent ce acțiuni ar întreprinde el, rezultatul final este bun, justificat, corect și inatacabil. Allah, Buda sau Iehova se află din oficiu deasupra oricăror suspiciuni de nedreptate sau tiranie. Fiind în afara jurisdicției legilor omenești, și acționând pe baza unor rațiuni superioare, ei procedează corect chiar dacă faptele lor sunt în conflict flagrant cu dreptatea așa cum o cunoaștem noi.

Aceasta este concepția multora dintre noi cu privire la caracterul lui Dumnezeu. El fiind sfânt și corect dincolo de orice suspiciune, nimic din ce întreprinde nu poate fi pus în discuție, nimic nu este în afara legii sau problematic. Dorește să înșele un împărat spre a-l duce la moarte? O face asmuțind îngerii să fie “un duh de minciună în gura proorocilor lui,” așa cum a procedat cu Ahab (2 Cron 18). Vrea să explice poporului Său prin pilde nebunia în care se află? Omoară pe soția mesagerului Său, așa cum a făcut cu Ezechiel (Eze 24:16-18). Își dă seama că a făcut o greșală structurală majoră aducând la existență neamul omenesc (Gen 6:6)? Nici o problemă, trimite potopul și anulează toată opera dintr-o mișcare. Ce contează că “opera” erau poate cinci miliarde de ființe omenești, afară de o mulțime de animale...

Adolf Hitler a măcelărit doar câteva milioane de oameni, dar omenirea îl condamnă vehement pentru atrocitățile pe care le-a impus Europei prin lege. Pentru poporul german, faptele lui erau îndreptățite, necesare și benefice. Ei nu discutau motivațiile, deoarece marele conducător avea rațiuni superioare, un orizont strategic global și o viziune divină. Dorea să populeze planeta cu o rasă pură, energetică și eficientă? Nici o problemă dacă elimina prin gazare categoriile sociale defavorizate sau populații considerate inferioare. Avea rasa pură nevoie de “spațiu vital”? Nici o problemă dacă teritoriile vecine erau anexate sub amenințare sau prin violență. Atâta timp cât guvernul slujea o cauză sfântă, poporul era alături, indiferent de mijloacele prin care erau realizate scopurile acestuia.

Nu facem noi la fel cu guvernarea divină? Nu susținem noi că Dumnezeu este drept și prin urmare toate faptele Lui, indiferent cât de crude sau violente ar fi ele pentru vrăjmașii Lui, devin sfinte? De unde vine mentalitatea aceasta că un

Dumnezeu sfânt Își poate permite orice fără să devină nelegiuit? Ce înseamnă fărădelegea atunci când vorbim despre Dumnezeu?

Noi, creștinii, am moștenit din evul mediu o mentalitate greșită despre Dumnezeu. Credem că atunci când sunt făcute de un Dumnezeu sfânt și drept, nelegiuirile se transformă în neprihănire și devin justificabile, corecte, necesare. Aceasta era teologia prietenilor lui Iov, pe care Hristos pur și simplu a desființat-o. Venit să prezinte lumii caracterul Tatălui, Domnul Hristos Și-a desfășurat întreaga lucrare în supunere perfectă față de lege. Unora care astăzi cred că Dumnezeu este deasupra legii, Hristos le-a spus că nu a venit să strice legea, să o subordoneze intereselor Lui superioare, ci să o împlinească. Credem noi astăzi că Dumnezeu împlinește legea, în loc să o subordoneze intereselor Lui superioare?

Marea controversă a pornit și este încă întreținută de acuzațiile diavolului că Dumnezeu operează în afara legii, că Își permite extravagante și nelegiuiri pe care le declară sfinte în virtutea poziției supreme pe care o deține. De ce hrănesc adventiștii asemenea poziții false evitând să numească nelegiuirea și neprihănirea pe numele lor adevărat? De ce susținem noi ca popor concepția că o faptă poate fi încadrată în funcție de motivația din spatele ei? În lumea noastră justiția este reprezentată ca fiind legată la ochi. Vrem să spunem că dreptatea trebuie aplicată după lege, și nu după interese, după obrazul omului sau după gustul judecătorului.

Există o justiție divină. Suntem dispuși să o vedem și pe ea legată la ochi? Sau guvernarea divină operează în afara legii, pe când supușii ei se află sub jurisdicția legii, care trebuie aplicată corect?

Să ne imaginăm că s-ar dovedi cumva, fără umbră de îndoială, că potopul a fost plănuț și declanșat de Satana. Ați mai fi de acord să susțineți că a fost o acțiune corectă, necesară, dreaptă? Dacă miliardele care au fost nimicite atunci ar avea ocazia să-l cheme în instanță, și v-ați afla printre membrii juriului, ați mai susține că potopul a fost o aplicare corectă a dreptății și că autorul ei este nevinovat?

Să ne imaginăm acum că diavolul ar fi chemat în instanță de miile de martiri care au plătit cu viața pentru apărarea credinței dată sfinților odată pentru totdeauna. Toți proorocii Domnului, de la Abel la Zaharia, plus apostolii, creștinii sfâșiați prin arene de fiare sălbatice, valdenzii, albigenzii, curajoșii care s-au împotrivit puterii eclesiastice a bisericii și au sfârșit în camerele de tortură ale Inchiziției, toți cei al căror sânge a curs pentru convingeri religioase, toți stau față în față cu diavolul și cer dreptate. Vă aflați în juriu. Sunteți dispus să dați un verdict de nevinovăție bazat pe argumentul că Satana și-a apărat împărăția, și-a protejat supușii de ereziile distrugătoare aduse de acei oameni și a garantat astfel dreptul necredincioșilor de a-și trăi viața așa cum vor? El nu a făcut decât să-și protejeze împărăția și să-și urmărească interesele. De ce în cazul lui să nu se aplice formula “scopul scuză mijloacele”?

Cauza lui Dumnezeu nu va fi niciodată sprijinită prin teologia aceasta a sfințirii fărădelegii. Atunci când un sfânt calcă legea, în acea clipă el devine un

nelegiuit, oricine ar fi el. Scriptura este explicită la acest subiect, iar primul vizat este chiar Dumnezeu:

“Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, dacă se ia după toate urâciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, ci toată neprihănirea lui va fi uitată, pentru că s-a dat la nelegiuire și la păcat; de aceea va muri în ele” (Eze 18:24).

Dumnezeu este “Cel Neprihănit.” În ziua când El Se “ia după toate urâciunile celui rău” cum ar putea să rămână totuși neprihănit? Cel rău a fost de la început mincinos, criminal și hoț. El amăgește, denigrează, amenință, constrânge, și în final nimicește pe opozanții lui. Omenirea l-a urmat pe căile nelegiurii și reflectă chipul și asemănarea lui în toate domeniile vieții.

Conceptul acesta, că poți călca legea fără să devii nelegiuit, pune împărăția lui Dumnezeu într-o poziție deplorabilă. Pare o lume perfectă, întemeiată pe principii solide de dreptate, dar al cărei Meșter și Ziditor nu Se supune legilor. Mai rău, călcările Lui de lege sunt apreciate ca fiind corecte, justificate și necesare, iar oștile de supuși aplaudă și încurajează aceste nelegiuiri. În timp ce minuscule abateri fără voie ale supușilor sunt pedepsite cu cea mai mare asprime, actele majore de crimă și genocid ale conducătorilor trec fără urmări. Pe când legea apără guvernul de cele mai mărunte ofense ale supușilor, aceștia nu au nicio protecție față de abuzurile guvernanților. Aici se ajunge atunci când conducătorii sunt deasupra legii.

Legea regală a împărăției lui Dumnezeu nu este un set de reglementări care asigură supraviețuirea guvernării divine. Ea este o transcriere fidelă a caracterului Tatălui nostru ceresc, cea mai sigură protecție pentru supușii împărăției că drepturile lor sunt garantate împotriva oricăror abuzuri. Împlinirea perfectă a legii de către Hristos este o descoperire a faptului că Tatăl este prin natura Lui un prizonier al neprihănirii. În împărăția lui Dumnezeu legea dragostei care nu face rău aproapelui obligă mai întâi pe guvernanți, și apoi pe supuși. Acolo Cel mai mare este slujitorul tuturor, iar slujitorul este primul care răspunde în fața legii. Legea vieții și a libertății este esența sufletului lui Dumnezeu, o constituție eternă imprimată în inimile locuitorilor universului ca o barieră împotriva nelegiurii și haosului. Oricine se plasează în afara ei, Dumnezeu sau creatură, pășește în nelegiuire.

Când vom începe să privim evenimentele istoriei din această perspectivă vom fi mai pregătiți să ne ocupăm locul în galeria martorilor lui Dumnezeu în ultima ședință de judecată a procesului Său.
